

osobě proti eráru jako poddlužníku. Při soudním zabavení pohledávek, o nichž se zmiňuje čl. IX. čís. 5 uvoz. zák. k ex. ř., jest podle jasného jeho doslovu podmínkou, by byly již k výplatě poukázány a byly likvidními, jinak je vedení exekuce na ně nepřipustno. Podle § 54 třetí odstavce ex. ř. má vymáhající strana ve své žádosti uvést veškeré údaje, které podle povahy případu jsou důležité pro opatření, jež má vydati povolující neb exekuční soud v zájmu vedení exekuce. Ježto pak navrhovatelka ani netvrdila, že zabavovaná pohledávka je likvidní a že byla poukázána k výplatě, a ježto označení její slovy »pohledávka v neznámé výši« a »pohledávka za provedené stavby«, aniž uvedeno, kdy tyto stavby a kde byly provedeny, k dostatečnému označení pohledávky nestačí, bylo stížnosti vyhověno a byla exekuční žádost zamítnuta.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### D ů v o d y:

Správným jest názor rekursního soudu, že exekuce zabavením pohledávky dlužníkovy proti československému státu jako poddlužníku, jest přípustna jen, když pohledávka proti státu jest již likvidní a k výplatě poukázána, ježto dosud platí ustanovení dvor. dekr. ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s., jenž výslovně byl zachován čl. IX. čís. 5 uv. zák. k ex. ř., a mylným jest mínění stěžovatelky, že tento dvor. dekret novelovaným zněním § 295 ex. ř. pozbyl účinnosti, ježto změna § 295 ex. ř., provedená novelou ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. se této otázky vůbec netýkala, nýbrž jen poněkud jinak upravila způsob zabavení, totiž doručení zápočtů. Dovolací rekurs mylně vykládá rozhodnutí nejvyššího soudu č. j. R I 597/25 (sb. n. s. 5180), neboť v něm bylo jen vysloveno, že dvor. dekr. ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. nelze použít na případ, když se exekuce vede přímo proti státu jako dlužníku, a stačí stěžovatelku v této otázce odkázati k podrobným důvodům dotčeného rozhodnutí sb. n. s. 5180. Jinak jest však odkázati ku správnému odůvodnění napadeného usnesení, které nebylo vyvráceno důvody dovolacího rekursu, zejména, že z ustanovení § 54 čís. 3 ex. ř. plyne, že exekuční návrh musí podmínku pro povolení exekuce zabavením pohledávky dlužníkovy proti státu jako poddlužníku, totiž, že pohledávka jest již likvidní a k výplatě poukázána, tvrditi a po případě osvědčiti (viz sb. n. s. 6327, 6356) a že také aspoň přibližně jest v návrhu udati výši pohledávky.

#### Čís. 7278.

**Zajištění bytů (zákon ze dne 26. dubna 1923, čís. 87 sb. z. a n.).**

**Nejen státní zaměstnanec, pro něhož byl byt zajištěn, nýbrž i československý stát jest oprávněn domáhati se vyklizení a předání zajištěného bytu.**

(Rozh. ze dne 31. srpna 1927, R I 633/27.)

Československý stát (železniční správa) domáhal se proti majiteli domu povolení exekuce nuceným vyklizením a předáním bytu zajištěného pro státního zaměstnance. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Právo-

platným nálezem okresní politické správy v T. ze dne 20. července 1926 byl na základě § 13, zákona ze dne 11. července 1922, čís. 225 (26. dubna 1923, čís. 87, 19. prosince 1924, čís. 226) sb. z. a n. byt v domě č. pop. 207 v N., obývaný t. č. revidentem čsl. státních drah Janem K-em, služebně přeloženým, a sestávající z kuchyně a pokoje, zajištěn k žádosti dopravního úřadu v T. pro zaměstnance tohoto úřadu Václava K-a. Podle § 13 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 225 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 87 sb. z. a n. označuje politická správa, zajišťující byt pro státního zaměstnance, majiteli domu onoho státního zaměstnance. Ze znění § 13 cit. zák. jest souditi, že nárok z tohoto zajištění přísluší označenému státnímu zaměstnanci a nikoliv úřadu byt zajišťujícímu aniž úřadu, který dal podnět k zajištění. Poněvadž podle § 3, druhý odstavec, ex. ř. exekuce se povoluje na základě návrhu osoby oprávněné k nároku, jest oprávněn podati takovýto návrh v tomto případě jen označený státní zaměstnanec, dozorce staniční Václav K., nikoliv železniční správa.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

#### D ů v o d y:

Mylným jest názor rekursního soudu, že z ustanovení § 13 novel. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 87 sb. z. a n. jest souditi, že nárok ze zajištění bytu přísluší pouze státnímu zaměstnanci, za bytového nástupce úřadem označenému, nikoli však státnímu úřadu pro zaměstnance byt opatřujícímu, správněji státu. Tento závěr z doslovu zákona neplyne, naopak jest z něho usuzovati, že úřad, který pro svého zaměstnance zajištění bytu politickou správou vymohl, získal zároveň jako státní orgán k zajištění bytu exekuční titul i pro čsl. stát, jenž jest tudíž oprávněn byt exekučně vymáhati, a nesejde na tom, že také jmenovaný bytový nástupce může samostatně tento nárok vymáhati. Tomuto názoru neodporuje ani rozhodnutí nejvyššího soudu sb. n. s. 5815, které vyvrací jen názor, že oprávnění k vedení exekuce přísluší toliko politické správě, přiznávajíc toto právo také samostatně bytovému nástupci úřadem označenému. Ježto zde k návrhu dopravního úřadu T., tedy státní železniční správy bylo zajištění bytu pro jejího zaměstnance Václava K-a právoplatně povoleno, jest oprávnění čsl. státu, zastoupeného finanční prokuraturou, k exekuci, i dle § 3 druhý odstavec ex. ř. opodstatněno a právem první soud podle vykonatelného exekučního titulu (§ 1 čís. 12 ex. ř.) navrženou exekuci povolil.

#### Čís. 7279.

**K uložení pořádkového trestu podle § 86 c. ř. s. nevyžaduje se určitého urážlivého tvrzení, nýbrž stačí jakákoliv urážlivá narážka, třeba byla vyslovena ve formě domněnky.**

**Nejvyššímu soudu nepřisluší promíjeti nebo snižovati pořádkový trest cestou milosti.**

(Rozh. ze dne 31. srpna 1927, R I 665/27.)